

Szerkesztői iroda:
Nagyenyeden
A KIADÓHIVATALBAN
hova
lap szellemi részét illető
közlemények küldendők

Kiadóhivatal:
Wokál János könyvkereskedés
hova
az előfizetések és hirdetések
bérmentesen küldendők.
Ké. iratok nem adatkak vissza.

KÖZÉRDEK

Vegyes tartalmu heti lap.

Megjelenik minden vasárnapon.

Előfizetési feltételek:
helyben házhoz fordva vagy
vidékre postán küldve
egész évre 4 frt,
félre 2 frt,
negyedévre 1 frt.

Hirdetmények díj.
3 hasábos petit sorért, vagy
ennek helyéért 5 kr.
Bélyegdíjért külön 30 kr.
Nyilttér sora 15 kr.

Utolsó órák.

A világ teremtője valamint az embert szabad akarattal ruházta fel, úgy alkotta meg a természetben a törvényszerűséget.

A régi népek azt hitték tökéletlen vallásuk tanítása szerint, hogy bűneikre is az istenek csábitják, hogy az emberekkel közvetlen érintkeznek.

Homér Vénus istennő által adatja Párisnak a világ legszebb asszonyát Helénát, a Menelaus feleségét, azon bókért, hogy az aranyalmát, a szépség symbolumát, 3 istennő közül neki ítélte oda. Tehát az ember bíró volt az istennők viszállyaiban.

Azt hitték továbbá, hogy istent meglehet vesztegetni. Ennek megfelelőleg pogány jövendők tanácsára állati, sőt emberi áldozatot hoztak, néha hatalmas királyok saját gyermeküket ölették le az istenek képzelt gyönyörűségére.

Ugy vélték, hogy az istenek az emberek közti harcokban is pártállást foglalnak és sajátkezőleg harcolnak egymással s az emberekkel.

E régi hit romba dönt a hünről való felfogásban, azonban közneépünk ép oly tökéletlen fogalommal bír a természetben uralkodó törvényszerűségről ma, mint 3 ezer év előtt birt Homér az emberi szabad akaratról és beszámíthatóságról.

Ha betegség lepi meg a közneépet, legkevésbé sem gondol arra, hogy valamint az egészséges élet a természet törvényei szerint történik, úgy a kóros folyamatok is e törvényszerűség kényszere alatt jönnek létre és terjednek.

A közneép a betegségről azt mondja, hogy: „isten csapása” s ha a betegnek eljött „utolsó órája” — hát akkor meghal. Ebből szerinte az következik, hogy hiába védekezünk előzetesen a betegség ellen, mégis megbetegszünk, hiába gyógyítjuk magunkat, mégis meghalunk.

Ezen vérses néphit megváltoztatására mindent el kell követnünk.

A népiskolákban a természetben uralkodó törvényszerűség kísérlet és szemléleti uton is bizonyítható.

A nehézkedés törvényénét a leeső testtel kísérletileg bizonyítani lehet.

A növényi, állati és emberi fertőző betegségeket, illetőleg azok okait fali táblarajzokban le-

hetne bemutatni. Így az anyarozs, peronospora, phylloxera; kolera, gümő, himlő stb bacillusok szemléletileg mutattatván be, pár szóval megértethető volna a fertőző betegségek terjedésének természeti törvénye. Ketté vágott és üvegharang vagy pohár alá tett burgonyán az élő bacillus-kultúrák is bemutatathatók volnának.

A fertőtelenítés is kísérletileg bemutatható volna a mennyiben az 100 foku hő által történik (dunsztolása a befőtteknek, sterilizálás).

Ha a természetben rejő törvényszerűség vezér fonalkép vonulna végig ily tanításokon, a gyermek is megértene, hogy isten alkotója ugyan e törvényszerűségnek a természetben, de nem tartotta fenn magának, hogy minden egyes esetben az emberek, állatok és növények betegségei lefolyását szabályozza, hanem az általa alkotott természeti törvények végzik ezen szabályozást.

Isten fogalma végtelenül emelkedik, ha, mint a nagy természet törvényalkotóját mutatjuk be és nem ruházuk reá az orvos és betegápoló feladatát.

A ragályos betegek látogatásától a rendőrszolgálat és esküdt tartása vissza a közneépet, akkor „utolsó órája,” később fog eljönni, mintha e kötelesség teljesítését — összetett kezekkel a természet Urától várjuk.

A családfő gyógyítása beteg gyermekét orvos által, mint a közegészségi törvény parancsolja, ne bujjék a vallásos hit és megnyugvás köpenyébe s a kuruzslók háta megé kötelessége teljesítése elől, ha pedig ezt tenné, ébressze fel a hatóság önfeladta álmadozásából a valóságra.

Addig pedig, míg a nép gyermekei az élet megtartására és meghosszabbítására szükségességeket meggyőződésből és megszokásból cselekednek, magyarázzák meg alelkészek, hogy az emberi szabad akarat és természeti törvényszerűség Alkotójától hiába várják betegség esetében a családfő, orvos és hatóság teendőinek teljesítését, ily helyettesítésre fenséges égi trónuráról nem szállhat alá a legfőbb lény, a ki azért adta ez embernek az eszet és értelmet, hogy felismerje és megkülönböztesse a jót a rossztól és a szerint éljen vele. a mint végcélja: „az emberiség szellemi, erkölcsi és anyagi boldogulása” kívánja. Dr.

Levelezés.

Abrudbánya, febr. 6-án.

Az abrudbányai ev. ref. egyház tornya redőnyű újja alakítása költségeinek fedezésére f. hó. 4-én zártkörű táncvígálo m tartatott, — mely az idei farsang egyik legsikerültebb mulatsága volt. — Az a fesz-telen jó kedv, összhangzó egy-terítés mely az egész mulatságot jellemezte, dicséretére valik egy a megjelent közönségnek, mint a rendező bizottságnak — ki nek eluőke tiszt. Molnár Albert ev. ref. lelkesz ur tarcáhatatlan buzgóságát tanusított, s jó kedve teljesegebből buzdította a vigalomra úgy is készen álló ifju tábor.

„Református bálunk” — mert így neveztük közönségesen — az eddigiektől némi tekintetben eltért, a mennyiben az ezelőtt tapasztalt „incidensek”-nek elejét veendő — „sok szakács elsözta a levest” példán okulva — a dirigensméltóságot a más különben 16 tagból álló rendezőbizottságból 4 kiválasztottra bizta, kik helyeiket derekasan meg is álltak, s a mulatságot lelkesülő hölgyektől, — megbizatusuk pontos teljesítése reményében — jelenyünkön csinos monogrammal voltak kitüntetve. (Köszönet érte!)

Másik eltérés — a táncrendet ill-tőleg — abban állt, hogy a programmba a bizottság felvette a helyben álmadozó közhadseregbeli tiszték által dívatba hozott angoltáncot a „Sir-Rogert,” mely már ezután minden mulatságnak — tetszetős volta miatt programmjába fel lesz véve. — Különben a tisztai kar dicséretet és elismerést érdemel — ezért is — de azért különösen, hogy minden nyilvános mulatságon részt vesz, s így „ref. bálunkon” is magát szép számmal képviseltette.

Egyéb tekintetben, a régi jó mulatságoknak méltó utódja volt, kitűnő zene mellett késő reggelig mulatott a közönség. A negyeseket 30 pár táncolta.

S hogy az egész mulatság koronáját is feltegyem, megemlítem a hölgy koroná virágait. — Ott voltak: özv. Arkosi Karolyne, Molnár Albertné, Képes Ferenczné, Sótásvi F. Ferenczue, Szabó Lajosné, Tabakovits Zoltánné, Tabakovits Arpadné, özv. Szöcs Albertné, Tibán Margit, Dada Albertné, Rakosi Mariska, Szabó Erzs, Molnár Etelka és Giza, Máthé Lujza, Göndöl Berta, Baranyai Juliska, Krisán Róza stb.

A mi pedig az anyagi sikert illeti; bevétel volt 95 frt, kiadás volt 55 frt, maradék tiszta jövedelem 40 frt. S miután referádatam elvégeztem — a főb pon-

TÁRCZA.

Reminiscentiák.

Folytatás.

Józi bácsi ez alatt le- s fel sétált, nem ügyelve semmire. Nem solára megint bejött Zsuzsika; behozva a párolgó kávé. Letette az asztalra, piritott kenyeret is hozott melléje s hamiskáson kérdé, szeretem-e beleaprítva a kenyeret! mire én igennel feleltem. Nosza rögtön teleaprítá a kávémat, megkavarta, székelt tett az asztalhoz leültetett a ő odaült velem szembe, a mint mondá, hogy jobban essék a kávé, de tényleg azért, hogy ne tudjak enni, mert a kávé most már harmadrendű szerepet játszott én előtt; el voltam én egészen merülve abba a két fekete szembe s a gyönyörű életvidor arc nézésébe s úgy szerettem volna az első szerelem gondolatlan hávével oda vetni magam a kebelére és sirni — sirni hosszasan. Nem tudom miért, de igazán így éreztem akkor. Azt éreztem, láttam, hogy megszerettem Zsuzsikát forrón, végtelenül s a gondolat, hogy ő ezt nem tudja talán nem is tudta szeretni, kintott, epasztott. Nem voltam már magam embere, csak immel-ámmal faltam egyet-egyét s bizony reggelig ittam volna a kávémat, ha Zsuzsika nem figyelmeztet, hogy már kerek egy félóra óta osonnálóok.

Vacsoráig aztán csak elbeszélgettem az időt Józsi bácaival s mondhatom alig vártam már a vacsorát, csak azért, hogy újra lássam Zsuzsikát. Végre elkövetkezett az estebéd ideje s én újból ott álltam Zsuzsikával szemben, elmerülve a nézésében. Elkapta a tányéromat és a legjobb falatokat tette nekem. én meg nolens-volens, csak azért is megettem, mert ő tette. Egész vacsora alatt hamisko-

dott velem, hogy ilyen-amolyan szótlan, ártatlan, szelid fiu vagyok, a mire a bácsi röviden meg is jegyzé, hogy hát nem lehet mindenki az ördögök motollája.

Vacsora után a bácsi hivatkozva az utazás elengedhetlen consequentiájára a bágyadságra, feküdni kergett, pedig úgy szerettem volna sokáig, sokáig tőrni a Zsuzsika dévajságait.

Miután Józsi bácsinak jó éjt kívántam, Zsuzsika oda jött hozzám, hosszan félénken a szemembe nézett, s aztán szép álmokat kívánt uj othonomban. Kicsibe mult, hogy össze nem esékoltam a kezemben nyugvó dolgos, kis kezét, s lehet képzelné, hogy csak nagy későre aludtam el, s akkor is róla álmodtam.

Reggel már jó magasan állott a nap, mikor felébredtem. Hamar felöltöztem, kimentem, Józsi bácsinak — kit rendesen sétájában találtam, — köszöntem, s a terített asztalon reám várakozó reggeli siettem egy kannibálnak is becsületére való étvágyal elfogyasztani.

Reggeli után épen azon tűnődtem, hogy hol lehet Zsuzsika, mikor egyszerre hallom, hogy szép esengő hangon énekel künn a verendán. Szerét ejtettem valahogy, hogy feltűnés nélkül kijussak a szobából. — A mint künn voltam, rögtön megkezdődött a dévajság: — No csak hogy felkelt! Tudja hány óra? Kilenc elmúlt. Már azt hittem, hogy az ágyban fog ebédelni! — s ehez hasonlókkal fogadott Zsuzsika. Aztán elkezdte mutogatni a virágokat magyarázgatva, hogy honnan meg honnan hozatta Józsi bácsi. Így aztán jól elhódítottunk a háztól, mikor egyszerre Zsuzsika nagy birtelen megszólit: — Tudja mit? Beszéljünk okosan. Én már alig vártam, hogy maga ide jőjjön, mert meglehetősen unom magam, mikor nincs dolgom. Nincs senki közelemben, a kivel mulassak, a bácsi meg naponta kétszöt sem beszél és így képzelteti meny-

nyire örültem, mikor megírt, hogy küldjön a bácsi koscsit az állomáshoz. Gondoltam, lesz már valaki, a kivel kedvemre kifussam magamat. Tudja, van nekem egy nagy labdám is, aztán meg a kert végében csolnak van kikötve, de hát mindez egymagamnak nem ér semmit. Társ kell hozzá. Most meg azt látom, hogy maga nem olyan, a milyennek én gondoltam. Én azt hittem, hogy maga egy víán, jökedvű fiu s pedig maga, — no mondjam meg: milyen? de ne haragudjék meg, ha megmondom, — maga — maga alamuszi.

Aztán elkezdett az ötletén nevetni, én meg biztosítottam felőle, hogy tudok én is jökedvű lenni, ha kell s hogy nem vagyok alamuszi, azt hirtelenében azzal bizonyítottam, miszerint a kortársaim előtt jó vivő hírében állok, már pedig a ki kardot forgat, nem alamuszi. Elhagyta a nevetést, s kérdé: — Maga tud vinni? — Tudok még pedig jól, — feleltem. — No tanítson meg engem is, mert már regényben sokat olvastam mindenféle duellumról, s kíváncsi vagyok, hogy megy az?

— Igén de itt nincs a háznál kard, hát mivel vivünk?

— Nézze! Vesszünk két jó botot és azzal verekedünk! — s most megint egész lelkéből nevetett. Hamarosan kerített is két jó husángot s követelte, hogy tanítsam meg a fogásokra. Kiállottunk vivő pose-ba, mutogattam neki a prim és sekund gardokat, a moulinékat, fő és karvágásokat, miközben egyszerre olyat húzott a hátamra, hogy rögtön más fogalmaim keletkezett a gyöngébb nemről, erősebb értelemben.

— No védje magát, mert vágok, ütök, szurok! — szólt s neki pirult arccal a jökedvűből, hadonászott felém a esajnoson keménynek tapasztalt husánggal. Én elkezdtem védekezni, s mialatt egyik nagyon is fenyegetően súlyos

Balászfalva 1893. febr. 5.

Kirándulás.

Tisztelt szerkesztő ur! Ne haragudjék, kérem, hogy egy kicsit rászédtem. Elhitettem önnel, hogy pusztán azért megyek le Balászfalvára, hogy a műkedvelőlebruar 4-iki táncestélyérök referáljak. Nő én a világrt sem azért vagyok itt. De vigasztalja önt az a tudat, hogy nemcsak ön van rászédve, hanem négy kollegám is. A kik abban a jöhiszemben valának, hogy az ök kedves társultukért hagyám ott a „világ közepé”-t.

Pedig hát se nem azért, se nem ezért, hanem valami olyanért, a mi igen hosszú historia volna, ha le akarám röviden írni.

Denique az mindegy: tényleg hibáztam, bevallom bűnömöt s bűnbocsátó cédulámért ime küldöm az árt, ezt a verejtékkel írott referádát.

Igen verejtékkel írott! mert bizony nem könnyű dolog pontos chronicai följegyzéseket tenni reggeli pont 9 órakor annak, a ki a nap előző 9 óráját az azt megelőző nap estéjével egyetemben egy kedves mulatságban töltötte s a kinek még arra is kell ügyelnie, hogy le ne kessék a vonatról. Bizony difficile est (most az egyszer nem „satyram,” csak) scribere.

Nő de kíséreljük meg!

Hát hol is kezdjem?

Folyó hó 4-én déli 11 órakor én is ott találtam magamat azon fiatal emberek közt, kik örömmérettel siettek ki a nagyenyedi indulóházhoz, hogy viszoazzák a balászfalvi műkedvelők szives megjelenését — mulatságunkon. — Ma napság „nem is gőzös, ha nem késik”; mi pedig (persze) gőzösen mentünk s így 11 óra helyett 1 óra felé indultunk el. Hanem azért, tessék elhinni, még be sem sötétedett s mi már Balászfalván visiteztünk.

Mintán pedig a mindentűt örökös jószágos istennek hála! — szerencsésen elvégeztük látogatásainkat a nélkül, hogy valamelyik utca nyílt vizgödör, azaz kut tartalmának hányfokusságát közvetlen tapasztalat útján megállapítottuk volna, — pont 8 órakor megjelenőnk az Unióvers szálloda figyelmen dekorált nagy termében, hol egy már előre is kellemesnek ígérkező estélyt a műkedvelők bálját valánk végig élvezendők. Ekkor még kevesen voltak s így maradt időnk megvizsgálni aprójára a díszes tánc helyiségét (mely mögött a miánk, nagyenyedieké bátran megszegyelheti magát) és volt időnk megismerkedni a derék rendezőség előttünk még ismeretlen tagjaival.

9 óra felé kezdtek szállingózni a vendégek — jórészt balászfalviak, — és 10 óra előtt már jórészt együtt volt az egész társaság. Jól esett látnunk, hogy e kis városban hol a nemzetiségi kérdés olykor meglehetősen acut minőségben mutatkozik most annak nyoma sem volt. A román nemzetiség is képviselő volt szépen és ép oly fesztelenül találta magát a magyarok közt, mint ezek ököztük. Hát szép nagyon az efféle testvériség ölelése!

Hogy pedig a derék románság éppen nem tündöklött távollétével, ezért a rendezőség loyáliter is járt el velők szemben, a mennyiben a tánerend egyik polkája helyébe fölvetett egy román nemzeti táncot is, mely tényért emelhetnek gáncsoló szót a chauvinisták, de én csak dícsérettel adózom. Külömben a rendezőség e kedveskedését nem is késett viszonzni a „románka” rendezésére fölkiért

reggel ott találtam az asztalomom egy darabka papirt; csak ennyi volt ráirva: — El ne felejtis, szivedbe rejtis! Most már bezzeg megvallottam volna én is szerelmemet, de sem idő, sem alkalom nem volt hozzá. Mennem kellett! Mikor a kocsi kirobogott az udvarból, ott állt Zsuzsika a tórnác előtt és folyton integetett utánam, míg csak el nem tűnt egy kanyarultnál a szemem elől a kedves hely, Zsuzsika és minden...

Én pedig megérkeztem a székvárosba, hogy régi barátaim csodálatának celtáblaja legyek. Nem tudták ezek mire magyarázni a változás okát. Az eddigi vig fickó helyett ott állott előttük egy közönyös ember, egy chauvinista, a ki mindentől visszavonul és a magányért rajong, még az előadások alatt is folyton a Zsuzsika kedves alakja lebegett előttem, s míg a professzorunk a büntető jogból perorált, nekem egészen más, kedves büntetésen járt az eszem, a hol a deliquens gyönyörrel vezekli büntetését.

Elesztette a szivembe dobott parázst a Józsi bácsi levele, melyben írja, hogy ha majd idöm lesz, látogassak el hozzá, mert Zsuzsika sokat emleget s alig várja, hogy megint legyen kivel eltöltenie a délutánokat. Egyebek közt sajnálkozással tudatja, hogy a leány egy idő óta gyengékedik, sápadt és alig eszik valamit, nem képzeli mi lehet az oka.

Szegény tapasztalatlan öreg! Bezzeg sejttem én mindent s alig vártam a legközelebbi alkalmat, hogy menekülhessek a városból.

Félév végével megjött az alkalom s mikor a vasuton ültem, úgy éreztem magam, mint a nehéz rab, mikor a börtön dohos levegőjéből kiszabadulva, friss levegőt szívhát, s újra láthatja szerette övét.

Meg sem irtam Józsi bácsinak érkezésemet s a nem messze fekvő állomástól egy rövid séta után megérkez-

román ur, a mennyiben a nevezett tánc utolsó figurájául „csárdás”-t diktált a fekete fiúknak. És járták, járták román testvéreink a magyar nemzeti táncot oly lélekkel — tüzzel, mint akáresak mi — az övéket. Akárki akár mit is mondjon, én rendkívüli örömmel vagyok eltelve, hogy e fölé t is láttam.

Általában különben a fesztelenség és jó kedv képezte az alaphangulatot. Az igaz, hogy láttam fiatal embereket, kiknek ajkáról el elszált egyegy méla sohaj; de ne tessék hinni, hogy ezek talán bucsúztak; nem a! hanem hát rendesen így szokott ez lenni, mikor nyíl az a virág, mely más virágoktól eltérően nem nyáron s nem a szabadban hanem télen és benn a báltermekben, fakad leginkább. — Bizonyoságot szolgáltatathatunk reá majd kivétel nélkül mindnyájan, mi kirándultak is (csak talán a datumaink nem ugyanazok).

Denique jó kedv volt ott kérem! Magam is oly jó hangulatba keveredtem, hogy el is feledtem lejegyezni a hölgyek öltözékeiről egyet mást, s így csupán a maradt meg emlékezetemben, hogy a balászfalvi nőknek általában e tekintetben jó, nagyon jó ízlésük van. Nagyjobbára egyébként egyszerű, de elegans estély-cosumé-ben jelentek meg.

Apropos! szerkesztő ur! Van egy indítványom — a magunk, hírlapírók részére. Engedjük el, könyörgöm, referenseinknek a táncmulatságok referádjánál a hölgyek öltözeteinek leírását. Micsoda kegyetlenség is valakitől azt kívánni, hogy míg bájós rózsás ajkakat, varázstűzű szemeket, tündér arcokat szemlélhetne, addig holmi csipkéket bodrokat tanulmányozzon?! — S ha már általában nem fogadtatnék el az indítvány, hát legalább az én referenci minőségemre nézve fogadja el; mert én... én képtelen vagyok arra! Igen, képtelen! hebizonyult most is.

Egyébként más tekintetben is elhanyagoltam kissé feladatomat. A megjelen hölgyek névjegyzékét sem készítém el („Borzasztó udvariatlan ember!” szinte hallom.) Nő de ennek meg igazán nem én vagyok bz oka. Ha az én Czenhe Rémi barátom magára nem vállalja s az uolsó percben vissza nem adja e megbízatást, hát elvégeztem volna én.

Igy hát csupán egy maradt főnu részemre: alázatosan bocsánatát esedezni ama (a „négyes”-ek tanúsága szerinti) 60—70 nőnek, kiknek nevei jelenleg az én hibám miatt nem látnak nyomdafestéket.

De hadd térjek vissza! Igen, ott hagytam el hogy táncoltunk, . . . táncoltunk. Mit is mondjak egyebet? . . . Táncoltunk egész hajnali öt óráig. Ekkor távoztak bájós táncosnőink.

Mi pedig fiatal emberek, összegyűltünk aztán a fehér asztal mellé, hogy megbeszéljük a rohamos gyorsasággal lezajlott vig órák eseményeit, meg talán egyebet is. Az aff-let nem szokás kifecsegni; mert mi is lenne abból, ha pl. elmondanám X. Y. szavait, mely szerint „ő csak azért táncoltatta azt a barnát, hogy ne vegyék vele pletykába a szökét, a kit pedig imád!” Nem jó az effélékről szólni. Csitt!

Nő de „ez így szokás itt Balászfalván.” Nem is rossz szokás.

Arról pedig nem tehet senki sem, hogy míg mi e szokást követve társalogtunk sok mindentől a palackokkal, — pardonnez-moi! egymással, — a nagyobb óramutató négyyszer kerülte meg az óra körívét.

tokat illetőleg — s azzal várom be levelemet, hogy vajha sok ily kedves mulatságnak lehetnék tanúi, résztvevői.

Egy jelenvolt.

U. i. Ugy négy szemközt megírtam azt is, hogy a bálvégeztével csináltunk „magnum áldomást” — persze a mi zsebünkre — s politizálni kezdtünk — megmondjam miről — a képviselő választásról. Na hanem ez tiatok, ezt ugysem kell elhinni; mert hát — ejszen hogy egy kicsit be is voltunk „esodálkozva.”

Most is a jelenvolt.

Marosujvárt, 1893. febr. 1.

Gyermek színelőadás.

Nem szoktam a mindennapi viglmak sajtótól lelkesülten, mindez egyes alkalommal értesíteni a hírlap olvasó közönséget, a körünkben történni szokott mulatságok eredményéről. De a mindennapiasság gőzkörén felül álló vala az a gyermekelőadás, melyet Barabás Lajosné és Szabó Ilona tanítónők fáradozása hozott színre jan. 28-án a marosujvári közönség előtt. „Álom az erdőben” címen van összevonva két kis darabból e gyermekszínmű, s oly gonddal, oly finom érzékkel a gyermekek értelmi fejlettségét annyira szem előtt tarva lett összeállítva, hogy nem találhat abban egyetlen oda nem illő szót a legpedánsabb paedagogus, gyermeke ártatlanságára, gyermekességére a leglégtékenyebb szülő sem.

Az előadás élénk és magával ragadó vala. Mikor Emma — Ujvári Jolánka, Teréz, Elekcs Mici, Angyal — Baros F., Tündér királynő — Karsai F. Boldogság tündéres — Jancsó Adika, szépség t. — Bakos I. Ifjuság t. — Gelb H. Jóság t. — Csizsér E., egyforma (olesó) ruhájukban a színpadon megjelentek a kedves csengő hangjukon, kicsiny szerepeiket értelmesen elmondoták, valósággal mintha magát az eget láttuk volna magunk előtt! Igen, az égnek ártatlanságát, boldogságát láttuk, gyermekeink ártatlanságában és boldogságában! Avagy nem „ilyeneké a menynyek országa”!

Előadás után egy adag kávé és süteményt fogyasztottak el kis agyaláink, mintegy tudunkra adva, hogy nem az ég, hanem a föld angyalai ök. Legyetek is azok mindvégig kedves gyermekek, s azok lesztek, ha megtartjátok kis társatoknak a boldogság tündérének, másik kis társatok, Teréz szegény leány felett mondott oldását: „Akármilyen a végzet könnyvében, bármilyen sors a lányka, a mi vár rád, legyen csak szivedbe megnyugvás és béke, pályádat mosolygó arccal futod át. Nem, ha sok a tied, nem akkor van hozzád legközelebb az üdv és igaz boldogság; de hogyha kevéssel beéri szived, megáldalak lányka, légy elégedett”!

Az előadás szabatságára nagyban folyt be özvegy Csizsérné uró és Boér János ur tapasztalt vezetése is. De megmutatták mindjárt a „Cséze thea” egy felvonásos vigjáték előadásában a nagyok is, hogy nemcsak vezetni, de játszani is tudnak. E darabban Csizsér Árpád, Szabó Ilona k. a., Boér János és Sánta Olga szerepeltek, közelmérést érdemelve ki.

Azután aztán következett a menyecskek táuca, jó kedvre pendültek az angyal — mamák (érted: angyalok mamái), s minket is jó kedvre hangolva, beigaszolták, hogy nem az illemnek feszességig, modorságig vitelében, hanem a jó kedvnek női ártatlansággal párosításában, van hozzánk legközelebb az üdv és igaz boldogság.

Jancsó Lajos.

csapását parirozni akartam, meglehetősen ráütöttem a karjára. Rögtön eldobtam a husángot, s bűnbánóan kértem engedelmet, mire megnyugtatótt; — Hiszen nem fáj! — Aztán egész ártatlanul felgyűrte a ruhája ujját az ütésig s bizony szép hóhéhr karján egészen feldagadt az ütés helye.

— Majd meg gyógyul biztatá magát. — Hanem azért büntetésből rögtön csókolja meg, a hol megütött, mert akkor hamarabb gyógyul!

Nekem sem kellett több. A tuláradt szerelem árjától elragadva átöleltem kar-u derekát s csókajaimmal halmoztam el hóhéhr, gömbölyü karját, mire csak azt jegyzé meg, hogy csak egyszer szokás megcsókolni, mert attól is meggyógyul, de azért láttam, hogy csillogó szeme a kéjtől félig lehunyódott s nem tudta, nem akarta magát kiszakítani karjaimból. Boldogságomat a Józsi bácsi hanjga rebbentette el, utánunk kisbálva, hogy mutassa meg nekem kertje büszkeségeit. Delig aztán folyton a legeikornyásabb virágneveket citálta nekem Józsi bácsi, meg lévén győződve róla, hogy én nagy élvezettel hallgatom előadását a botanikából, pedig előttem csak egy virág lebegett már ekkor s az is ott nyílt önön szivemben: a flos amoris.

Igy telt el aztán az egész nyár az ébredő szerelem enyelgéseivel. Napról-napra halasztgattam, hogy megvallok Zsuzsikának mindent, s mégis elmaradt. Nem mertem erre a lépésre rászánni magamat, mert féltem attól, hátha kinevet, hátha megmondja, hogy nem szeret, mert nem szerethet s minden arra mutatott, hogy az ő szivében is vonzalom él. Mégsem mertem szerelmet vallani, jobbnak láttam így élni ebben az édeskeserves bizonytalanságban.

Eltelt ezalatt a vakatie s vissza kellett mennem a székvárosba jogot hallgatni. Mikor indulnom kellett, akkor

tem a Józsi bácsi curájába. A ház körül minden esőndös volt; a virágos, bársonyos pázsit helyén egyszerű fehér hólepel fódte a téres kertet.

Beléptem a nagy szobába. Józsi bácsit — mint mindig — alá s fel sétálva találtam. Örvendett érkezésem s sétált tovább. Dobogó kebel-el mentem a másik szobába üzetve titkos érzelemtől, s a mint a kis szobába halkan benyitottam, ott állt Zsuzsika az ablaknál könyvvel a kezében, de nem olvasott. Mareven nézett ki az egyhangu, hófódte világba. Nem vette észre jöttemet. Egy darabig gyönyörködtem benne, látva merengését, végre győzött a szenvedély s megszólítottam. A mint kiejtem nevét, felugrott, öröm sikolylyal vetette magát lázasan dobogó keblemre s ajkunk a nem várt öröm édes csókjában folyt egybe. A váratlan viszontlátás elárultatta vele legföltettebben őrzött titkát — szerelmét.

És most minek folytassam tovább? Gyöngé a toll leírni a boldogságot, a mit én itt ezután átéltem. Minden lehető alkalommal a Józsi bácsi vendége voltam s mindig csak forróbb és lángolóbb érzellemmel érkeztem, s fájóbb szívvel távoztam. Milyen boldog is voltam én akkor!

Még most is. — pedig már azóta tíz év telt el, — ha visszagondolok a boldog időkre, szép napokra, a gyönyör megújul szivemben s jóleső hangulatba ringat.

Gyakran együtt álvo a kandaló mellett szerette nőmmel, elbeszélgetünk a mult eseményeiről, ha fiatalkori emlékeinket felhozom szóba, Zsuzsika rendesen elneveti magát s szokott negédes modorával jegyzi meg:

— Hja édesem! Fiatalság bolondság!

(„Debrezen.”) Z. Szász Gerő.

(Vége.)

HIRDETÉSEK

Henneberg G. (es. kir. udvari szállító) selyemgyára Zürichben, privátmegrendelőknek közvetlenül szállít: fekete, fehér és színes selyemszöveteket méterenként 45 krtól 11 frt 65 krig postabér és vámentesen; sima, esikós, kockázott és mintázott, damasztolt stb. (mintegy 240 különböző minőség és 2000 különböző szín s árnyalatban). Minták postafordulóval küldetnek. Svájcba címzett levelekre 10 kros és levelező lapokra 5 kr bélyeg ragasztandó. (1)

**A magyar-terrói határon
70 hold tagosított fekvő birtok
örök áron eladó.**
Értekezhetni özv. Kovács Eleknénél,
Várszeg-utca 19. sz.

Sz. 260. M.-ujvári járás főszolgabírája.

Pályázati hirdetmény.

Alsófehérmegye m.-ujvári járásában rendszeresített m.-csucsi és szent-benedeki körorvosi állomásra ezennel pályázatot hirdetek:

1. A körorvos évi fizetése 500 frt., mely összeg előleges havi részletekben a székhelyen levő községi pénztárból fizetetik ki.

2. A m.-csucsi kör áll a m.-csucsi, kutyfalvi, nagylaki, m.-bükki és csekelaki körjegyzőségek községeiből (20 község 12.809 lakossal), székhely Maros-Csucs, a szent-benedeki kör áll az ispánlakai, csesztvei szent-benedeki kör községeiből és M.-Ujvár nagyközségből (13 község 12.262 lakossal), székhelye Maros-szent-Benedek.

3. Pályázni kívánók jelenlegi szolgálati viszonyukat kötelesek az 1883. I. t. c. 9. §-a és az 1876. XIV. t. c. 43. §-ban előírt minősítvényüket a pályázati kérés mellett igazolni.

4. A választás a m.-csucsi körre nézve 1893. március hó 2-án d. e. 10 órakor M.-Csucs község-házánál, — a szent-benedeki körre nézve szent-Benedek község körjegyzői irodájában 1893. március 4-én d. e. 10 órakor fog megtartatni.

5. A pályázati kérések 1893. február 26-áig alóli főszolgabíróhoz nyújtandók be. Marosujvár 1893. január hó 26-án.

Ikrich Arnold,
főszolgabíró.

Sz. 24—1893.

főisp.

Pályázati hirdetmény.

Alsófehérmegyének Gyulafehérvár székhelyelölvesztekötött megyei állatorvosi állása üresedésbe jöven, ezen 350 frt évi fizetéssel 230 frt utazási általánnyal javadalmazott állásra pályázatot nyitok s felhívom a pályázni akarókat, hogy az 1883. évi I. t. cikk 9. § IV. pontja értelmében köllőleg felszerelt folyamodványukat **foljó évi március hó 1-éig** hozzám adják be.

Alsófehérmegye főispánjától
Nagyenyeden, 1893. február hó 3-án.

Br. Kemény,
főispán.

**Cserhántásra való
tölgyerdő
eladó.**
B a r c s a i Miklósnál Tartarián.

Sz. 886—1893.

árv.

Arverési hirdetmény.

A néhai Pallos Gyula féle diódi birtok folyó évi február hó 27-én d. e. 10 órakor önkéntes árverési uton a helyszínén részleteként eladatik. A feltételek a megyei árvaszéknél s a diódi előjárásnál megtekinthetők.

Alsófehérmegye kp. árvaszéke N.-Enyeden 1893. február 9-én tartott üléséből.

Elnök helyett: **Sáska Sándor,**
elnök.

1—2

Sz. 204—1893.

kig.

Pályázati hirdetmény.

Az Alsófehérmegye verespataki járásához tartozó abrudfalvi egészségügyi körben, mely 10,223 lakost számlál, a körorvosi állás betöltendő lévén, ennek betöltése érdekében az 1886. évi XXII. t. c. 82. §-a alapján pályázatot nyitok.

Ezen közegészségügyi körhöz tartoznak az abrudfalvi körjegyzőség községei vagyis Abrudfalva, Szohodol és Kerpenyes községek.

Javadalmazása évi 500 frt, mely összeg havi előleges részletekben Abrudfalva község pénztárából veendő fel; a látogatási díjak nappal 20 kr, az éjjeli órákban 40 krban vannak megállapítva. Köteles a megválasztott körorvos az egészségügyi kör minden községét havonként egyszer beutazni s a szegényeket díjtalanul gyógykezelni.

A megválasztandó körorvos Abrudfalva községben köteles lakni.

A pályázni szándékozókat felhívom, hogy az 1883. évi I. t. c. 9. §-sa, illetőleg az 1876. évi XIV. t. c. 43. §-sa értelmében felszerelt pályázati kérvényüket **1893. évi febr. hó 28-ik napja d. u. 5 óráig** a vezetésem alatti szolgabíróshoz nyujtsák be. Később érkező pályázatokat nem fogadok el.

A választás Abrudfalva község házáánál 1893. év március hó 6-án d. e. 10 órakor tartatik meg az 1886. évi XXII. t. c. 77—83. §§-ban megszabott módon.

A megválasztott körorvos köteles állomását 1893. év március 15-ig elfoglalni.

Verespataki járás főszolgabírája.

Verespatakon, 1893. évi január hó 24-én.

2—3

Imreh Károly,
főszolgabíró.

Máriaczei Gyomorcsépek

nagyszerűen hatnak gyomor bajknál, nélkülözhetetlen és általánosan ismeretes házi és népszerű.

A gyomorbetegségek tünetei: étvágytalanság, gyomorgyengeség, bizos fehélet, felfútság, savanyu felbőffögés, hasmenés, gyomorgégés, felesleges nyálkiválasztás, sárgaság, undor és hányás, gyomorgörcs, széküles.

Hathatós gyógyszernek bizonyult fejtájánál, a mennyiben ez a gyomortól származott, gyomortulrhelesnél étellekkel és italokkal, gúliszták, májbajok és hámorrhoidáknál.

Említtet bajknál a **Máriaczei gyomorcsépek** évek óta kitünöknek bizonyultak, a mit száz meg száz bizonyítvány tanúsít. Egy kis üveg ára használati utasítással együtt 40 kr., nagy üveg ára 70 kr.

Magyarországi forráktár:
Török József gyógyszerészára
Budapest, Király utca 12 sz.

A védjegyet és aláírást tüzetesen tessék megtekinteni!! Csak oly csépeket tessék elfogadni, melyeknek burkolatára zöld szalag van ragasztva a készítő aláírásával (C. Braty) és ezen szavakkal: „Valódságot bizonyítom.”

A **Máriaczei gyomorcsépek** valódián kaphatók

Nagyenyeden

Kovács József gyógyszerész urnál.

Balázsfalván

Schieszl Károly gyógyszerész urnál.

(9—43.)

Sz. 204—1894.

k. ig.

Pályázati hirdetmény.

Az alsófehérmegye verespataki járásához tartozó verespataki egészségügyi körben, mely 13,161 lakost számlál, a körorvosi állás betöltendő lévén, ennek betöltése érdekében az 1886. évi XXII. t. c. 82. §-a alapján pályázatot nyitok.

Ezen közegészségügyi körhöz tartoznak Verespatak, Mogos nagyközségek a bucsumi körjegyzőség községei vagyis Bucsom, Muska és Karva községek.

Javadalmazása évi 500 frt, mely összeg havi előleges részletekben Verespatak nagy község pénztárából veendő fel; a látogatási díjak, nappali 20 kr, az éjjeli órákban 40 krban vannak megállapítva. Köteles a megválasztott körorvos az egészségügyi kör minden községét havonként egyszer beutazni s a szegényeket díjtalanul gyógykezelni. — A megválasztandó körorvos Bucsom községben köteles lakni.

A pályázni szándékozókat felhívom, hogy az 1883. évi I. t. c. 9. §-sa illetőleg az 1876. évi XIV. t. c. 43. §-sa értelmében felszerelt pályázati kérvényeiket **1893. évi febr. hó 28-ik napja d. u. 5 óráig** a vezetésem alatti szolgabíróshoz nyujtsák be, később érkező pályázatokat nem fogadok el.

A választás Verespatak nagyközség házáánál 1893. évi március hó 7-én d. e. 10 órakor tartatik meg az 1886. évi XXII. t. c. 77—83 §§-ban megszabott módon.

A megválasztott körorvos köteles állomását 1893. év március 15-ig elfoglalni.

Verespataki járás főszolgabírája.

Verespatakon, 1893. évi január hó 24-én.

Imreh Károly,
főszolgabíró.

2—3

A balázstalvi takarékpénztár részvénylársaság

III-ik évi

rendes közgyűlését

1893. évi febr. 26-án d. u. 3 órakor tartja meg az ülést helyiségében, melyre a t. c. részvényeseket tisztelettel meghívja az igazgatóság.

Tárgysorozat:

1. Az igazgató választmány jelentése az 1892-ik üzletéről. 2. A felügyelőbizottság jelentése. 3. A számadók felmentése. 4. A nyereségre vonatkozó előterjesztés jóváhagyása. 5. Az alapszabályok 25. §-a alapján 3 igazgatósági tag választása. 6. A 24. §-a alapján elnök, alelnök és igazgató választása. 7. A 35. §-a alapján felügyelőbizottság választása. 8. Az igazgatóság, esetleg a részvényesek részéről teendő netaláni indítványok.

Azon részvényesek, kik a közgyűlésen szavazati jogukat gyakorolni óhajtják, felkértenek az alapszabályok 16. §-a értelmében, részvényeiket a közgyűlés előtt 24 órával a társaság pénztáránál Balázsfalván, vagy Nagy-Enyeden a kisegítő takarékpénztárnál tértívény mellett letéteményezni.

Az igazgatóság.

Sz. 370—1893.

Pályázati hirdetmény.

Alsófehérmegye, kisenyedi járásában rendszeresített vingárdi és pókafalvi körorvosi állomásra ezennel pályázatot hirdetek:

1. A körorvos évi fizetése 500 forint, mely összeg előleges havi részletekben a csoportosított községek által felhatalmazott község pénztárából fizetetik — Ezenfelül a szabályrendeletileg megállapított látogatási díjak szedhetők.

2. A vingárdi kör áll a kutfalvi és vingárdi körjegyzőséghez tartozó 6 községből; székhelye és a fizetés kiadásával megbízott község: Vingárd; a pókafalvi kör áll a pókafalvi, örményszekesi és buzái körjegyzőséghez tartozó 12 községből, székhelye: Székács-Prezák; a fizetés kezelésével Buzd község bízott meg.

Felhívom mindazon orvostudorokat, kik ezen állomást elnyerni óhajtják, hogy az 1883. évi I. t. c. 9. §-sa 1. pontjában, illetőleg az 1876. évi XIV. t. c. 143. §-ában körülírt okmányokkal felszerelt pályázati kérésüket folyó évi **március hó 8-ig** bezárólag hozzám annál is inkább nyujtsák be, mivel később érkezett kérések figyelembe vételni nem fognak.

A választás a vingárdi körre nézve 1893. március 12-én d. e. 10 órakor Vingárdon, a pókafalvi körre nézve 1893. március 13 napján Sz-Prezákán a körjegyzői irodában fog megtartatni.

A kisenyedi járás főszolgabírájától.

Koneza, 1893. január hó 29-én.

Pongrácz Géza,

főszolgabíró.

2—2

Sz. 599—1893.

közig.

Pályázati hirdetmény.

Lemondás folytán üresedésbe jött Alsófehérmegye, magyar-igeni szolgabírói járásba, Benedek Felső-Gáld, Mindszent és Alsó-Gáld községekből alakított benedeki körjegyzői állásra, mely évi 400 frt fizetés, 60 frt lakbér, 35 frt irodai általán, 60 frt körjegyzői küldönc, végül szabályrendeletileg megállapított munkadíjak szedésével van egybekötve, ezennel pályázatot hirdetek s felhívom pályázni szándékozókat, hogy az 1883. évi I. t. c. 6. §-sa szabványainak megfelelően felszerelt folyamodvényeiket hozzám **f. év febr. 22-ig** bezárólag adják be.

A választás folyó évi február hó 23-án d. e. 10 órakor fog a benedeki bíró házáánál megtartatni.

A magyarigeni járás főszolgabírájától,
Magyar-Igen, 1893. jan. hó 28-án,

Csuka Domokos,
szolgabíró, t. b. főszolgabíró.

2—3